

maatte foreligge tilfredsstillende Oplysninger, — i Særdeleshed om, at det virkelig er hans alvorlige Villie at knytte sig fast til Danmark for Fremtiden, og at han maa siges at have et plekfrit Rygte — kan faae Indfødsret; selv om vedkommende kommunale Bestyrelse vægrer sig ved at anbefale hans Andragende. Ellers vilde jo nemlig Thinget fraskrive sig en Del af sin Lovgivningsret ifølge Grundlovens § 51 til Fordel for de stedlige kommunale Bestyrelser. Desuden kunde den ene Bestyrelse betragte Indfødsrets Opnaaelse som en større og den anden som en mindre „Begunstigelse“*, end den efter de Lovgivende Myndigheders i dette Tilfælde alene afgjørende Opfattelse er; saaledes kunde en meget forskjellig Maalestof blive brugt og derved begaas Uretfærdigheder, som Rigsdagen altsaa paa Forhaand havde fraskrevet sig Retten til at hæve. Endelig kunde det tænkes, at en til Indfødsret værdig Andrager havde været saa uheldig — maaste uden egen Skyld — at faae imod sig en meget formaagende Formand for en kommunal Bestyrelse eller nogle særdeles indflydelsesrige Medlemmer af samme, og at den paavisselige Følge deraf var bleven, at han ikke til anbefaling for sit Andragende kunde opnaa den „Stemmeherlighed“, hvorefter alle Beslutninger tages (se Lov af 26de Mai 1868 § 11 om Kjøbstadskommunernes og af 6te Juli 1867 § 14 om Landkommunernes Styrelse); saaledes vilde Rigsdagen paa Forhaand have afftaaret sig fra at kunne hjælpe ham til hans Ret, om end halvhundrede troværdige Mænd, ja næsten alle hans Medborgere i samme Kommune, bevidnede hans hæderlige Wandel i en meget lang Arrække; saaledes vilde Rigsdagens grundlovlige fri Skjøn blive underordnet en kommunal Bestyrelses Afstemning, og denne kunde ikke i Rigsdagens

Dine opveies af aldrig saa mange troværdige anbefalinger; thi Fordringen om anbefalende Erklæring fra den kommunale Bestyrelse opveiedes ikke derved, naar man paa Forhaand havde bundet sig til at betragte den kommunale Bestyrelses anbefaling ikke alene som en Oplysning, men som en ufravigelig Betingelse for Indfødsrets Meddelelse.

Uagtet Folkethinget saaledes formentlig vil forbeholde sig at kunne vedtage Lovforslag om Indfødsret, hvorpaa findes Personer uden kommunale Bestyrelses anbefaling (saaledes som dette mange Gange er sket, bl. N. indtil 1876 med Hensyn til alle Militærpersoner), og uagtet Thinget formentlig vilde have fundet den her omhandlede Andragers agtværdige Wandel godtgjort ved over halvhundrede af hans nærmeste Medborgeres troværdige Vidnesbyrd paa en saa fyldestgørende Maade, at der neppe kunde være Tvivl om hans Værdighed til at opnaa Indfødsret, selv om den kommunale Bestyrelses anbefaling savnedes, saa kan Tilstedelsen af dette Savn dog ikke indrømmes her. Naar Landsthingsudvalgets Flertal er kommet til en modsat Opfattelse, synes denne at skrive sig fra en Fortolkning af Udtrykket „den kommunale Bestyrelse“ (i det ovennævnte indenrigsministerielle Cirkulæres 7de Punkt), som om dermed mentes: de enkelte Medlemmer af denne Bestyrelse, alle eller dog de fleste. Var denne Fortolkning rigtig, skulde det altsaa kunne betragtes som „den kommunale Bestyrelses“ anbefaling, dersom Andrageren havde faaet alle eller de fleste Byraadsmedlemmer til at underskrive en saadan ved privat at henvende sig til dem En for En, uden at Sagen behøvede at foretages i selve Byraadet. Var denne Fortolkning rigtig, maatte det bl. N. vise sig ved en Undersøgelse af de tilsvarende Oplysninger om andre paa Lovforslaget opførte Andragere; Ordføreren har ved et Gjennemsyn af de 29 Førstes Papirer fundet, at vedkommende Kommunalbestyrelses Formand (i Kjøbenhavn vedkommende Borgmester) alene

*) Søvrigt maa Indfødsrets Meddelelse ikke betragtes som en „Begunstigelse“ eller en Raadshandling, men som en Retfærdighedshandling, idet derved ikke vises Raade, men øves Ret, om end efter Lovgivningsmagtens umiddelbare fri Skjøn.